

Uvod

Poremećaji ličnosti (psihopatologija ličnosti)

Nijedan psihički poremećaj ne može proći a da se cela građevina ličnosti ne uzdrma. I pored toga mali je broj poremećaja koji se svrstavaju u poremećaje ličnosti. Za detinjstvo se vezuju razvojne teškoće ličnosti, premećaji ponašanja, i poremećaji navika, pa se oni grupišu pod zajednički naziv – poremećena ličnost. Ipak, postoji jedna kontroverzna klinička kategorija koja nosi razne nazive kao što je stariji naziv psihopatija, ili novoji karakterne neuroze ili neuroza karaktera. Mada je neki osporavaju kao posebnu bolest, ipak se održava kao samostalan entitet u oblasti proučavanja psihopatologije i razvojne psihopatologije.

Osnovna odlika ovog poremećaja je intelektualna očuvanost ličnosti i poremećaj u konativnoj sferi. Sistem kontrole ponašanja je nerazvijen pa sve nagonске potrebe teže svojoj realizaciji bez socijalnih obzira – zbog toga se ova staja nazivaju još i sociopatijama. Pretpostavlja se da se kod osoba sa ovim poremećajem radi o slabo razvijenim moralnim osećanjima, odnosno o neusvojenim socijalnim normama. Zbog toga su socijalni obziri minimalni, a ponašanjem vlada svet nagonских želja skoro po principu zadovoljstva (po psihodinamskom konceptu). U svakom slučaju, očigledan je nesklad između jakih konativnih podsticaja i slabog sistema kontrole i inhibicije kod ovakvih ličnosti; dobar intelekt potpuno je u službi bezobzirne realizacije svojih nagonских potreba, saveć je slaba, infantilna, nezrela. Ovi psihički poremećaji ne izazivaju, po pravilu, težu psihičku patnju kod poremećene osobe jer nema konflikta između moralnih zahteva u ličnosti i njenih nagonских potreba. Postoje samo nagonске potrebe i strah od odmazde iz spoljne sredine. Inače ovakva osoba celim svojim bićem stoji iza svake svoje želje – realizovaće je bez obzira na patnje koje time prouzrokovati drugim ljudima. Psihopatije su čest povod za zakonske intervencije.

Istorijat

Psihijatar Koh je 1891. god. Prvi uveo u psihijatrijsku terminologiju osnovne pojmove o psihopatskim ličnostima, koje i danas upotrebljavamo, uz izvesne modifikacije. On je opisujući “psihopatski manje vredne” ljude smatrao da se ne radi o psihozama niti trajnim stanjima, nego da su to promenljivi oblici ponašanja takvih ličnosti u toku njihovog života.

Karl Jaspers je 1910. god. Prvi istakao razliku između razvoj ličnosti – psihopatija i bolesnog procesa – psihoza. Krečmer (1936 god.) se nije složio sa Jaspersom, već je smatrao da postoje konstantni odnosi između psihoza i psihopatija (npr. Kod shizoidnih). Najzad, Šnajder (1950.god.) ističe da je psihopata nenormalna ličnost koja trpi zbog svoje abnormalnosti ili zbog njegove abnormalnosti trpi društvo.

U SAD, za razliku od evroskih pogleda na psihopatiju, smatraju da je psihopatska ličnost defektna pre svega u moralnoj i socijalnoj sferi i da zbog toga nije u stanju da se pridržava pravila ponašanja u sredini u kojoj živi, te je zato treba označiti kao sociopatsku ličnost.

Neurofiziološka ispitivanja, pod uticajem Pavlova, su 60-ih i 70-ih godina prošlog veka u mnogome izmenili koncept o psihopatskim ličnostima . Na osnovu učenja o uslovnim i безусловnim refleksima, bihejviorista Miller je u istraživanju dao važnost refleksnom luku, sa centrom u voljnoj sferi čoveka, koji se uspostavlja zahvaljujući motivacionim dražima. Smatra se da refleksni luk igra značajnu ulogu u formiranju ponašanja čoveka, što je Ajzenku (70-ih i 80 –ih godina) poslužilo kao model u ispitivanju psihopata - u prvom redu našao je da se psihopate vrlo teško uslovljavaju.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com